

ДЕНЬ ПЕРШИЙ

13 травня 2010

(Живерні)

Натовп

Чисту річкову воду забарвлювали тонкі смужки рожево-го кольору, немов струмінь, що в ньому микють пензлик, набув невловимого пастельного відтінку.

– Ні, Нептуне!

За течією колір потоку змінювався, додавалася зелена барва диких трав, що ростуть на крутих берегах річки, та охристий відтінок коріння тополь і верб. Ніжний розмитий півтон...

Колір мені навіть сподобався. От тільки це не від прополосканої у воді палітри художника – це з пробитої голови Жерома Морваля. Брутально пробитої. Кров витікала з глибокої рани у верхній частині черепа, дуже чіткої та чистої, омитої протокою річки Епт, у яку занурено голову.

Моя німецька вівчарка підбігла й принюхалася.

Я знову закричала, цього разу наполегливіше:

– Ні, Нептуне! Відійди!

Підозрюю, що труп швидко знайдуть. Навіть попри те, що зараз лише шоста ранку, хтось напевне проминатиме це місце: художник, чи бігун, чи збирач равликів... котрийсь із перехожих натрапить на тіло.

Я не наближалася, спираючись на ціпок. Земля грузька, за останні дні випали рясні дощі, тому береги річки обвалювалися. У свої вісімдесят чотири роки я не мала жодного бажання вдавати із себе русалку, навіть у малесенькому струмочку, менше ніж метр завширшки, половину потоку якого відведено на те, щоб жити сади Клода Моне. Проте, здається, це вже не так працює. Тепер існує підземна свердловина для забезпечення водою ставка з водяними ліліями.

– Нептуне, ходімо далі.

Я заступила псові шлях ціпком, щоб він не тицьнув носом у розірваний сірий піджак Жерома Морваля. Туди, де друга рана. Поцілено простісінько в серце.

– Ворушись! Нема чого тут затримуватись!

Ще раз подивилася на кладку поперед себе й рушила в бік дороги. Годі й казати, вона в чудовому стані. Дерева, які найбільше розрослися, зрубали при корені. Траву на схилах викосили. Ще б пак, цією дорогою щодня ходять тисячі туристів. Тут можна легко пересуватися на інвалідному візку, гуляти з дитячим візочком чи зі старечим ціпком. Отак, як я!

– Ну ж бо, Нептуне!

Я звернула трохи далі, там, де річка Епт розділена на два рукави, загороджені греблею та невеликим водоспадом. По той бік видно сади Моне, з водяними ліліями, японським містком, оранжереєю... Дивно, але я народилася тут тисяча дев'ятсот двадцять шостого, коли не стало Клода Моне. Протягом тривалого часу після його смерті, упродовж майже п'ятдесяти років, ці сади були замкнені, забуті, занедбані. Сьогодні справа зрушила з мертвої точки, і щороку кілька десятків тисяч японців, американців, росіян або австралійців ідуть бозна-звідки лише для того,

щоб тинятися Живерні. Сади Моне стали священним храмом, Меккою, собором... До речі, ці тисячі паломників незабаром з'являться.

Я зиркнула на годинник. 6:02. Ще є кілька годин.

Рушила вперед.

З-поміж тополь і величезних білокопитників пильно дивився на мене злим поглядом, немов сердитий сусід, Клод Моне з бюста: густа борода й капелюх, що звіддалік скидався на солом'яний бриль. Табличка зі слонов'яної кістки нагадувала, що бюст урочисто відкрили дві тисячі сьомого року. Поряд на дерев'яній дошці є уточнення: «Господар наглядає за лугом». Своім лугом! Поля, що стеляться вздовж маленького потічка до річки Епт і далі до Сени, ряди тополь, лісисті пагорби немов тонуть у м'яких хвилях зелені. Дивовижні місця, які зображав митець. Недоторкані, непорушні... Наче вкриті лаком і навіки завмерлі, як на вернісажі! Так, о шостій ранку це місце ще може викликати ілюзії.

Споглядаю незайманий обрій, зітканий із полів пшениці, кукурудзи, маків. Проте я вам не брехатиму. Насправді тепер луг Моне протягом усього дня – це стоянка для автівок. Навіть чотири стоянки, якщо бути точною, і вони розміщені там, неначе такі собі асфальтові пелюстки лілії. У своєму віці я можу дозволити собі таке казати. Адже сама бачила, як змінювався цей краєвид рік за роком.

Сьогодні сільський рай Клода Моне – просто антураж, така сама розвага, як звичайнісінький гіпермаркет!

Кілька метрів Нептун ішов за мною, а потім побіг уперед через парковку, помітив дерев'яну поперечину й помчав у поля, аж туди, де зливаються Епт і Сена, до цього клаптика землі з дивною назвою Кропив'яний острів, що втиснувся між двох річок.

Я зітхнула та попростувала дорогою далі. У своєму віці я вже не бігаю за собакою. Дивилася, як він віддалився, а відтак повернувся, немов кепкував із мене. Я не наважилась покликати його. Занадто рання година. Нептун знову

зник у полі пшениці. Отак завжди. Бігає за сотню метрів переді мною! Усі мешканці Живерні знали цього собаку, проте, гадаю, мало кому відомо, що він мій.

Ішла повз парковку в бік млина Шеннв'єр. Саме там я жила. Хотіла повернутися, поки не з'явився натопт. Млин Шеннв'єр здалеку здавався найгарнішою спорудою поблизу садів Моне, єдиною, що побудована над маленькою річкою; та відколи луг перетворили на звалище листового металу та коліс, я почуваюсь тут як рідкісна тварина на межі зникнення, яку посадили в клітку, аби роззяви приходили повітрішатися, постежити й сфотографувати. Є лише чотири мости, якими можна дістатися з парковки в містечко через річку. Один із них перекинутий через потік саме біля мого дому. До вісімнадцятої години почувалася так, неначе я в облозі. Потім містечко затихало, луг знов належав тільки вербам, а Клод Моне міг підіймати свої бронзові повіки і вже не затулятися бородою від запаху бітуму.

Побачила перед собою, як вітер гойдав акварельно-зелені стебла трави, де-не-де прикрашені червоними маками. Якби хтось дивився на цей краєвид, стоячи на тому березі річки Епт, я впевнена, що це здалося б йому схожим на картину імпресіоніста. Гармонія кольорів, забарвлених світланковими променями, і тільки малесенький чорний жалобний штрих на задньому плані.

Той штрих – стара жінка в темному одязі. Це я!

Невловима меланхолійна нотка.

Знову закричала:

– Нептуне!

Я залишалася тут протягом кількох довгих хвилин, насолоджуючись цим нетривалим спокоєм, аж поки не з'явився бігун. Він проминав мене. Навушники від плеера у вухах. Футболка. Кросівки. Він з'явився на лузі, ніби заблукалий у часі. Він перший, хто порушив гармонійну картину цього дня, потім з'являться інші. Я привітала його ледве помітним кивком, він кивнув у відповідь і побіг